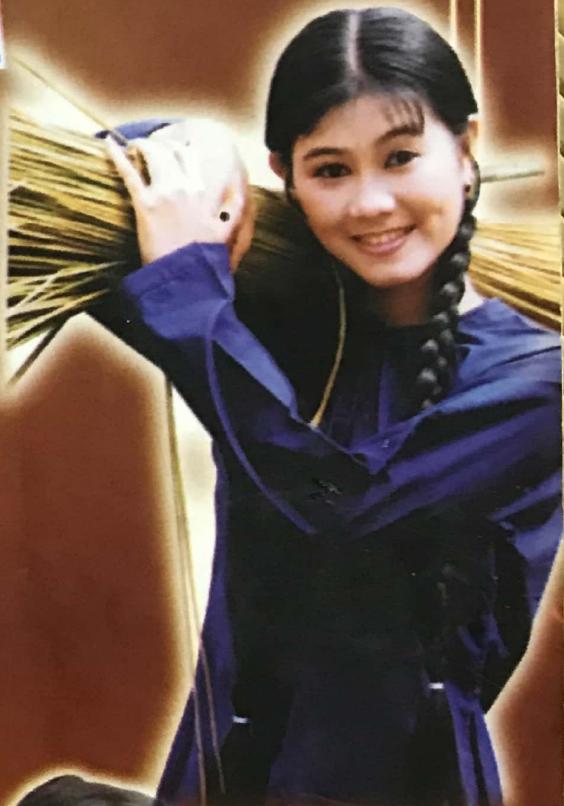
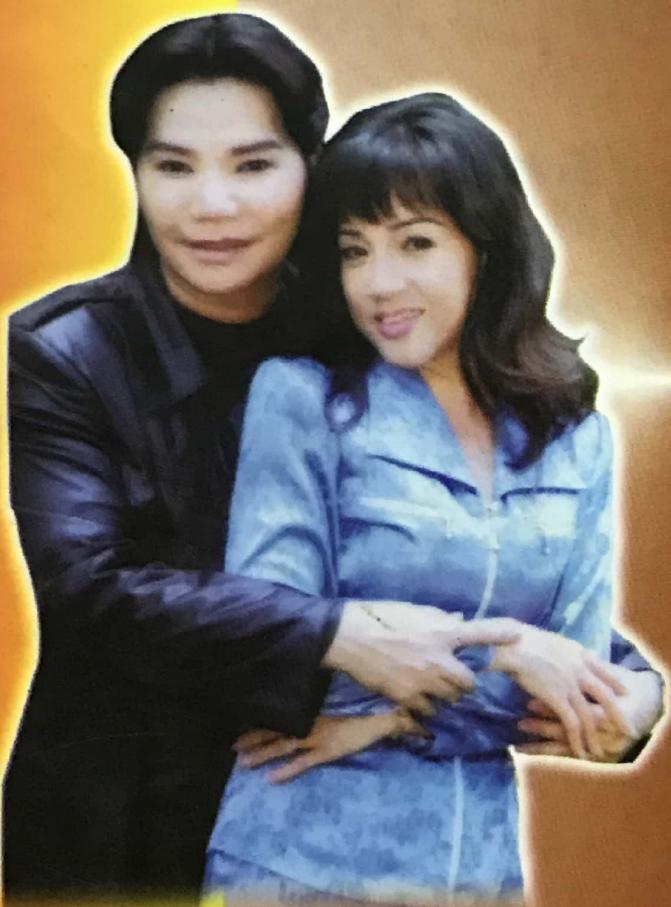

HOÀNG OANH
(Sưu tầm & Biên soạn)

Tuyển tập

NHỮNG BÀI CA VỌNG CỔ HAY

TRĂM NHỚ
Ngàn thương

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

Hoàng Oanh

BÀI CA VỌNG CỔ HAY

**TRĂM NHỚ
NGÀN THƯƠNG**

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

TRĂM NHỚ NGÀN THƯƠNG

NHẠC

Mất anh rồi, xa anh rồi, hoa đã tàn nhụy đã phai.
Chiều hôm nay trời thanh vắng em đi về, về với ai.
Một người đi, một người sầu, nhìn hoa lá buồn về
mau, đôi chân trần tìm dư hương hè phố vắng. Lòng
còn thương, tình còn nồng, mà đêm nhớ ngày chờ
mong. Bao thu rồi, nhìn lá chết rơi ngoài song.

Cánh thư này, kỷ niệm này, ta đã tìm về với nhau,
rồi hôm nay tàn mơ ước em âu sầu, anh ở đâu?

VỌNG CỔ

(1) Còn gì đâu mà mơ mà ước, tình đã bay xa mình
mất nhau... rồi... Lắng nghe tiếng bước chân tìm dư
âm hè phố vắng, chỉ nghe lá rụng xác xào mưa gió tạt
ngoài hiên. Dẫu cách xa rồi lòng vẫn còn thương, em
chờ em đợi đã bao mùa lá rụng. Nhưng người vẫn đi
khuất nẻo quan san, cho kẻ đợi chờ dần phai mờ ước.

(2) Đây kỷ vật này cánh thư kỷ niệm, mình đã trao
nhau khi tình mặn duyên nồng. Rồi hôm nay mỗi
đứa một phương buồn. Anh chắc hẳn vui ngoài ngàn
dặm gió, hay cạnh người con gái đẹp hơn em? Chỉ có
em là không thể nào quên, càng xa vắng lại càng dài

nhung nhớ. Giận hờn em suốt đêm còn không ngủ,
vắng anh rồi là trăm nhớ ngàn thương.

NHẠC

Chiều hôm nay, mây đen giăng sâu đường về, nhìn
hoa rơi não nề, người đi sao chẳng về? Còn mong chi
câu thè; giận nhau sao không nói, ra đi không một
lời, để buốt giá tim tôi...

VỌNG CỔ

(5) Chiều hôm nay mây chìm xuống thấp, màn đêm
mưa giăng cho khuất nẻo anh về... Em chờ anh mây
độ thu rồi. Nếu giận hờn em sao anh không nói, không
một tiếng tạ từ rồi lặng lẽ ra đi. Không có anh, ai đón
đưa em buổi sáng, cùng uống ly cà phê đắng không
đường mà ngọt vị tình yêu. Ai đưa em về những buổi
chiều êm, đường vắng nắng trưa mưa lá ngập đường.

(6) Không có anh là em mất hết những náo nức rộn
ràng chờ đón những ngày vui. Đâu còn ai để cho em
hờn dỗi, đâu còn ai để cho em giả bộ giận hờn. Có ai
đâu để an ủi đỡ dành, choàng vòng tay để cho em tựa
đôi vai bé bỗng. Bây giờ đây một mình em lạc lõng,
một mình em thương tiếc chuyện ngày qua.

Anh hỡi bây giờ anh ở đâu?

Có hay có biết chuyện em sâu!

oOo

TIẾNG CUỐC ĐÊM TRĂNG

Tân nhạc : Vũ Đức Sao Biển
Vọng cổ : Anh Kiệt.

TÂN NHẠC

Đêm trăng qua sông dài, chợt nghe tiếng cuốc dưới trăng. Chim hỡi chim kêu bầy, mà như chim hót nhớ ai. Từ ước mơ tương phùng, gọi giữa đêm náo nùng, cho con bạn tình chung, cho con bạn tình chung...

CA VỌNG CỔ

1). Em trở về đây trên bến sông xưa đêm nào đưa tiễn. Anh ở nơi đâu sao chỉ có vầng trăng đơn lạnh đón em.... về

Trăng nước vẫn thủy chung sao ai lỗi hẹn thề
Có phải chốn thị thành phồn hoa đô hội, lộng lẫy sắc
màu đó trói buộc đời anh (-)

Nhin một con đò trên sóng nước long lanh, lòng rộn
rã chờ phút giây tương hội. Nhưng chỉ mình em trên
bến vắng đìu hiu, dành gởi tâm tình nương theo khói
sóng (-)

2). Sương phủ trăng không gian một màu giá lạnh

nhưng đâu lạnh băng lòng em trong cô quạnh đợi chờ. Chờ một chuyến đò thương nối lại đôi bờ

CA LÝ CHIM QUYÊN

Trên sông buồn
 Trăng nhớ ai
 Mà bóng trăng nhạt nhòa
 Soi đáy sông lạnh lờ
 Như hiểu được tình em
 Gởi theo sông dài
 Theo tiếng chim lạc bầy
 Kêu sương giữa trời khuya.

VỌNG CỔ

Tiếng cuốc đêm trăng như gọi lời ước hẹn. Dẫu biển cạn, núi mòn không thay đổi được tình ta (-)

TÂN NHẠC

Em ơi! Em đâu rồi, ngàn hương tóc xanh đâu rồi.
 Long lanh con sông dài, về đây nhớ một vầng trăng.
 Người có hẹn gì không mà sao sóng lên mênh mang
 một dòng. Tình chỉ một lần qua mà sao tiếc thương
 cả đời ta.

Đêm trăng qua sông Hậu, chợt nghe tiếng cuốc nhớ

nhau. Chim hót nơi giang dầu mà sao tê buốt cuối sông. Người ấy xa ta rồi, còn tiếc chi mà gọi, ơi con bạn tình ơi, ơi con bạn tình ơi...

CA VỌNG CỔ

5). Năm tháng đợi chờ bến xưa không dời đổi, chỉ có chuyến đò qua thay đổi tự lâu... rồi.

Lời thề xưa ai cũng vội quên rồi

Đã bao mùa trăng em trở về trên bến đợi, làn tóc xanh giờ đã nhạt mùi hương (-)

Để mơ màng hình bóng một người thương. Để nức nở trong nỗi sầu cô độc. Rồi dưới trăng một mình em thầm khóc: “Yên ba giang thương sử nhân sâu” (-)

Trên bến, nghẹn ngào tiễn đưa

Dòng sông buồn ngân lên

Như khúc ca đưa tiễn một người

Sẽ đi mãi không về

Đêm trăng này mình em trên bến xưa

Sông cũng ngân lên một bài ca

Lời ca buồn nghe sao xót xa

Mãi mãi ta mất nhau từ đây.

VỌNG CỔ

Nhưng biết làm sao khi đồng tiền đã xé lời chung
thủy, thì trái tim yêu có trăm nẻo đi về (-)

Làm sao cắt nửa vầng trăng

Làm con đò nhỏ thả trôi theo dòng

Gởi ai cả một tấc lòng

Gởi ai tiếng cuốc náo lòng dưới trăng.

MƯA BIỂN

Minh Thùy

LỐI

Lâu lăm-rồi tôi mới trở lại Kiên Giang
Thăm Rạch Giá quê em trong những ngày mưa biển
Hạt mưa bay gợi lòng tôi xao xuyến
Nhớ dáng hình em áo trắng bước trong...

Ca NGƯA Ô NAM

...mưa Tóc buông dài theo gió thoảng đưa
Tôi đứng ngắn ngơ nghe lòng mình xao xuyến bâng
quơ
Khi nhìn dáng em qua - thoảng phút giây em khuất
dần trong mưa lạnh.
Để mình tôi hụ quanh dưới mưa buồn - Càng trึ
nặng tâm hồn
Tôi đâu ngờ một thoảng em qua - làm mưa cũng giăng
đầy
Gợi lòng tôi dâng sóng dậy - một dáng hình trong
mưa.

VỌNG CỔ

1). Con đường này ngày ấy tôi qua cũng hạt mưa sa phủ mờ khắp phố, nay sao chẳng thấy em để lòng tôi nhung nhớ, một thoảng em qua ngày ấy chẳng phai... mờ.

Đâu có hẹn cùng ai sao tôi vẫn đợi chờ. Bên hè phố một mình đứng lặng, mưa vẫn vô tình đe nặng nỗi suy tư (-). Từ ấy đến giờ đã mấy năm dư, mà hình ảnh cũ không phai nhòa trong tâm trí. Em ở đâu rồi, có đi dưới mưa rơi? Mưa phủ đường trơn có làm em ướt áo.

2). Rạch Giá chiều nay cũng mưa bay trong gió, tàu vẫn ra khơi tôm cá theo về. Chỉ có mình tôi trống lạnh tư bề. Nhìn phố chợ dòng người xuôi ngược, bến đậu tàu thuyền tấp nập vào ra, tôi nhu thảm chắc em đã lên xe hoa về nơi khác dựng xây cuộc sống. Tháng lại ngày qua bình yên trong mái ấm, kẽo kẹt trưa hè cánh vỗng hát ru con.

LỐI

Nhớ làm gì một thoảng không quen
Em có hẹn tới đâu mà tôi chờ tôi đợi
Cũng tại mình yêu nên vương mang tâm sự
Mình hãy thương mình để kỷ niệm ấy lùi xa.

VỌNG CỔ

5). Mưa bớt hạt dần trên đường phố tôi qua. Rạch giá chiều nay tiếng mưa hòa tiếng hát, tiếng hát nhẹ bay như làn gió mát, làm ấm lại lòng tôi, với bớt nỗi ưu... phiền.

Tiếng hát thanh trong trầm bổng dịu diền. Từ hải đảo bưng biển vườn ruộng kéo nhau về hợp mặt thi đua.... để giờ đây mỗi bước tôi qua, không thấy cô đơn như thời gian đứng đợi, mà chỉ thấy mênh mang tình yêu sâu đậm, qua tiếng nhạc lời ca rung động tâm hồn.

6). Đến lần này rồi không biết bao lâu tôi mới trở lại Kiên Giang lần sau nữa, để thấy hạt mưa đầy trên phố nhỏ hòa nước biển chiều cho vị ngọt chảy về sông. Và đêm nghe tiếng hát mênh mông, cho nỗi nhớ chìm sâu trong nỗi nhớ. Dẫu đã đi xa nhưng tình tôi còn đó, tiếng hát chiều nào nơi đường phố tôi qua. Tim tôi đọng mãi tiếng ca, hòa cùng mưa biển ngân nga trong lòng.

*Biển chiều ngọt gió thong dong
Thanh âm tiếng gió gợi lòng nao nao
Đêm đêm sóng biển rì rào
Như trong tiếng sóng có ngọt ngào tiếng ca.*

RA GIÊNG ANH CƯỚI EM

NHẠC NÓI

Nam: Ngộ kỳ thời, con kiến mới leo cây.

Nữ : Anh ơi em vẫn chờ

Nam: Hữu duyên mà thiên lý ngộ

Nữ : Anh ơi em vẫn chờ. Gặp mặt nhau đây chốn nào hẹn hò thủy chung, sắt son, bao lâu em cũng chờ.

Nam: Mẹ về nhà đang réo ơi con ơi.

Nữ : Khoan khoan con sẽ về.

Nam: Để mai mình gieo đám mạ

Nữ : Như đôi chim sổ lồng. Gặp mặt nhau đây chốn này mà sợi chỉ tơ nó giăng. Như đôi ta yêu nhau thiết tha.

Nữ : Ngộ kỳ thời bến nước với cây đa

Nam: Em ơi, anh vẫn chờ.

Nữ : Hữu duyên mà thiên lý ngộ.

Nam: Em ơi anh vẫn chờ.

Nữ : Ruộng sạ anh gieo chín vàng, bìm bịp kêu nước lên

Nam: Ra giêng anh cưới em

Nữ : Anh qua xin cưới em...

VỌNG CỔ

(1) **Nam:** Nhà ở cùng thôn, chỉ cách nhau một dòng sông nhỏ, ruộng sớm đồng trưa nắng mưa cùng chung tay góp sức trước lạ sau quen, rồi tình thêm thắt...

Ôi cô gái Bình Mỹ Thôn, có nhan sắc ưa nhìn.

Nữ: Năm tháng êm đềm cày cấy bên nhau. Ôi, đẹp sao những buổi sáng ra đồng chăm bón gieo trồng dưới nắng ban mai. Nhìn đôi bướm vàng bay, mình đổi trao niềm mơ ước.

(2) Nam: Thầm thoát trôi qua, xuân nay tuổi tròn mười tám, nghĩa vụ làm trai anh phải lên đường. Trước khi vào ngưỡng cửa quân trường, anh xin cha mẹ cho chúng ta làm lễ cưới để mùa xuân này mình hưởng trọn niềm vui.

Nữ: (nói dặm dí dỏm) Í! Đám cưới gấp quá hà. Trong tập đoàn, bà con sẽ cười chế nhạo. Họ nói nghe gió bắc lạnh lùng, anh vẫn cưới vợ ăn Tết, cho mà quê.

Nam: Ai không hiểu không thương, cười chê thì anh dành chịu, miễn cha mẹ thuận lòng hai đứa tròn duyên.

LÝ CHIM QUYÊN

Nam: Ôi, sao yêu quê hương mình dòng sông nước xanh trông hoa lá reo đoi bờ, nỗi vắng nhau trông chờ mong đợi ngày càng vui. Chim xanh trên cành chào xuân chim hót líu lo. Tình ý thơm hương tình, êm ám duyên đôi mình, nay trọn mùa xuân.

VỌNG CỔ

(5) Nữ: Dòng sông năm nay sóng nước reo vui theo gió xuân, xác pháo hồng rơi ngập lối buổi lễ tuyên hôn giữa ngày xuân rộn rã, áo cưới hôm nay ngày

mai thay bằng chiếc áo chiến, khoác súng lên vai
anh ơi giữ gìn nước non nhà.

Nam: Tình thăm duyên quê tha thiết đậm đà. Đám cưới đầu xuân cùng thôn Bình Mỹ, hai họ đưa dâu bằng xuồng máy đuôi tôm.

Nữ: (dặm) Hoa cưới giăng đầy thoang thoảng hương bay. Nhìn sóng nước tung tăng, em cúi đầu e thẹn. Dòng sông thương yêu thuở mình hò hẹn, nay nối nhịp cầu cho Ngưu Lang—Chức Nữ sum vầy.

NHẠC

Nữ : Ngộ kỳ thời biến nước cây đa.

Nam: Em ơi anh vẫn chờ.

Nữ : Hữu duyên mà thiên lý ngộ.

Nam: Em ơi anh vẫn chờ.

Nữ : Ruộng sạ anh gieo chín vàng, bìm bìm nó kêu
nước rong

Nam: Anh qua xin cưới em.

VỌNG CỔ

Nữ: Anh hãy xứng đáng là trai quê Bình Mỹ là người
dân Củ Chi đất thép anh hùng. Mai mốt lên đường
yên tâm giữ nước, dù ở nơi nào trai đất thép vẫn hiên
ngang.

Nam: Mai vàng nở rộ đón xuân sang.

Biên thùy anh giữ, tập đoàn em chăm.

Đoạn thơ

Thơ tình cuối mùa thu

Phượng Liên – Thanh Sang

NGÂM THƠ

Nữ : Hai mảnh vườn xanh chung lối đường
Hai nhà ngăn cách một bờ mương
Đây nhịp cầu duyên thương lá thăm
Cho tình xe chật sợi tơ vương
Thơ viết chưa xong...
Đã cuối mùa lá vàng sót lại
Thấy đông sang...
Ngẩn ngơ em hỏi天堂 trăng sáng
Thu đã về đâu ta nhớ mong.

NHẠC

NỮ : Cuối trời mây trắng bay, lá vàng thưa thớt quá.
Phải chăng là lá về rừng, mùa thu đi cùng lá.
Mùa thu ra biển cả, theo dòng nước mênh mông.
Nam: Mùa thu vàng hoa cúc. Chỉ còn anh và em, chỉ
còn anh và em là của mùa thu cũ. Chỉ còn anh và
em...

VỌNG CỔ

Nữ: Chỉ cách một bờ mương sao cứ đợi trông ai mỗi chiều êm ả, bên ấy mây xanh, bên này vườn rộng, mắt lén nhìn nhau, bắt gặp mỗi khi lồng ngực nao nao khi mình ở bên... mình.

Nam: Nói với nhau thật nhiều tron ý nghĩ mà lời ngập ngừng qua hết những mùa thu.

Nữ: Tựa cửa song nhìn, em đếm lá cuối thu, mùa thu qua nhanh nữa để thư tình rớt lại. Trên chồi non mượt lá thăm vườn tơ, cánh bướm nhởn nhơ, chở tình anh sang thương nhớ.

Nam: Mỗi cánh chim bay, bao giờ trở lại, để anh viết trọn bài thơ mùa thu ấy ân tình.

Nữ: Độc lập tự do cho mình nói thương mình, hơn 40 năm bây giờ là như vậy, nhà máy ruộng vườn tổ quốc bao la. Đất ngọt ngào đua nở ngàn hoa say đắm qua những vần thơ nóng bỏng. Cuộc sống hôm nay không còn bơ vơ lạc lõng thì đừng nói tiếng chia lìa khi mình đã hiểu lòng nhau.

NGÂM THƠ

Nữ :Sót lại đây chiếc lá vàng.

Mơ màng em ngắm cuối trời xa.

Nghiêng nghiêng cánh trắng cò bay lả,
Chở chút tình ta với hương hoa.

NHẠC

Nam: Tình ta như hàng cây đã yên mùa bão gió,
Tình ta như dòng sông đã yên ngày thác lũ,
Thời gian như ngọn gió mùa đi cùng tháng năm.

Nữ : Tuổi theo mùa đi mãi. Chỉ còn anh em...
Chỉ còn anh và em cùng tình yêu ở lại (2 lần).

VỌNG CỔ

Nam: Ngọn gió cuối thu xua tan bụi mù trên mìn tő quốc. Lá úa tàn phai thay mầm non xanh biếc, u tối đi qua để tình trắng trong chung thủy, cho mỗi nghĩ suy mỗi người rộng lớn, cho bản tình ca vang vọng đến muôn... nhà.

Nữ : Gió chở thư tình cuối mùa, thời gian mà thời gian đọng lại trong ta lời hát ngọc ngà. Mùa thu đi qua để tình yêu ở lại cho bông lúa càng tươi, công trình mới thênh thang.

Nam: Sáng nụ cười bao cô gái xung phong. Anh trai biên giới chờ tin người em hậu tuyến. Anh nhớ em, như cây nhớ rừng, lưu luyến xao xuyến con tim như lời ca nói đợi chờ. Hết lá thu vàng lành lạnh gió heo may. Đây nụ hôn đó chờ ai mà ba thu chưa dám ngỏ.

Nữ : Chỉ cách bờ mương mà ngỡ như ngàn dặm, xa nhau một giờ tưởng đã ngàn năm. Ôi, nụ cười, ôi đôi mắt long lanh làm xao động lòng ai rực lửa, lửa của tình yêu bao ngày bão táp. Sau những năm dài dõi

mặt với thiên tai, lúa nặng đồng cây trái xum xuê,
đường rộng nhà cao... em nhỏ nô đùa.

Nam: Bài thơ thu mān đông về. Có chàng gánh vác
cùng về với quê hương.

Nữ: Góc trời dầu vạn yêu thương, gửi theo cánh gió
hương đời thiết tha.

TRÊN DÒNG SÔNG HẬU

NHẠC

Chiếc áo bà ba trên dòng thăm thăm
Thấp thoáng con thuyền bé nhỏ tới mong manh
Nón lá đội nghiêng tóc dài con nước đổ
Hậu Giang ơi, em vẫn đẹp muôn đời...
Lớp lớp tàu Tây, muôn đời im tiếng thở
Súng Mỹ hàng hàng, rửa mục đáy sông sâu
Với chiếc xuồng câu, gái cùng trai phá giặc
Hậu Giang ơi, chiến công còn tuyệt vời...

VỌNG CỔ

(1) Ngày ấy quen nhau trên chiếc xuồng con đưa em, đưa anh vào trận đánh, cành lá ngụy trang lung linh đáy nước, cũng vẫn chiếc áo bà ba với mái dầm quen thuộc, nón lá che nghiêng mái tóc dài tha thướt. Ôi, cô gái Hậu Giang trang nghiêm mà lộng lẫy vô... ngàn. Chỉ một lần thôi sao vương vấn mãi trong lòng. Bấm đốt ngón tay tính từ năm tháng. Mười lăm năm rồi anh có nhớ Hậu Giang. Để cho thương chờ vời vợi

miên man, cho dòng sông xanh vắng khách ân tình.
Anh nhớ thương mình nơi hậu tuyến xa xôi. Tuy hai
đứa hai nơi nhưng chung đường suy nghĩ.

Cần Thơ gạo trắng nước trong
Ai đi đến đó lòng không muốn về
 Câu hát quê hương khắc đậm lòng người.
 Em yêu quê hương có dòng sông ôm tròn thân mẹ.
 Dẫu ngàn đời còn vang mãi chiến công... xưa...
Lớp lớp tàu Tây muôn đời im tiếng thở
Sóng Mỹ hàng hàng rửa mục đáy sông sâu
 Phải vậy không hối người em gái nhỏ?
 Nguyễn Việt Hồng, tên em ngời sáng cả non sông...

NHẠC

Đẹp quá đi thôi hôm nay đẹp vô ngần
 Về Sóc Trăng mơ ngày khai hội Lâm Thôn
 Cờ đỏ tháng Tư xôn xao mùa lúa chiều
 Về bến Ninh Kiều thấy chàng đợi người yêu
 Em xinh tươi trong chiếc áo bà ba
 Em đi mau kéo trễ... chuyến phà đêm nay bến
 bắc Cần Thơ...(lặp lại câu cuối)

VỌNG CỔ

(5) Ôi, một đoạn tình em đã gieo vào lòng ta bao nỗi
 niềm thương nhớ, tình đã cháy trong tim và tình yêu
 cũng chín đỏ trong... lòng. Xin gửi về em với tất cả

tấm lòng. Đường chiến đấu anh qua trăm sông nghìn núi, có phút giây nào không nhớ đến Hậu Giang... Nhớ điệu múa Lâm Thôn rộn ràng bên phum sóc nhỏ, nhớ những cô gái Khơ Me biết mấy thủy chung. Yêu lắm người ơi, những chàng trai xưa là dũng sĩ, nay giọt mồ hôi trên những chuyến phà..

NHẠC

Cũng những chàng trai coi thường con sóng vỗ,
Những nữ Anh hùng tóc dài chấm lưng thon
Đất nước mình đây vẫn xuồng ghe bé bỏng
Còn nghe vang chiến công trên dòng sông.
Hậu Giang ơi, nước xuôi xuôi một dòng
Dẫu qua đây một lần nói sao cho cạn lòng...
Nói... sao... cho vừa thương.

VỌNG CỔ

(6) Ôi! Dòng sông Hậu như tấm gương soi mình đất nước, soi rõ tình em năm tháng đợi chờ.

Xa xa một chiếc xuồng câu

Gió đưa man mác câu hò miên man

Xa xa chín nhớ mười thương

Ván vương muôn thuở tấm lòng Hậu Giang.

oOo

HƯƠNG KHẨM

NHẠC

Khung cửa sổ hai nhà cuối phố.
 Chẳng hiểu vì sao không khép bao giờ.
 Đôi bạn ngày xưa học chung một lớp.
 Cây bưởi sau nhà ngan ngát hương đưa.
 Giấu một chùm hoa trong chiếc khăn tay.
 Cô gái ngập ngừng sang nhà hàng xóm.
 Bên ấy có người ngày mai ra trận.
 Bên ấy có người ngày mai đi xa...
 (Hồi lại – Hò cho ăn vọng cổ)

VỌNG CỔ

Câu 1:

Phố nhỏ nhà em hàng cây rợp mát. Buổi học chiều
 tan mình chơi cút bắt. Mỗi trận em thua phải đèn
 anh chùm hoa bưởi. Hoa trắng trao tay ngan ngát
 hương... nồng.

Cùng bưởi lớn lên để hương đưa len nhẹ trong lòng.
 Có hẹn nhau đâu mà sáng mong chiều nhớ, như nhớ

cây ngô đồng trong điệu lý mẹ ru. Cánh bưởi chùm hoa ép vào trang sách nhỏ, giấu kín hương thầm ướm tuổi thanh xuân. Vậy mà em thích lúc dỗi hờn, giấu kín. Hương thầm ướm độ tuổi thanh xuân, mắt lệ rưng rưng để anh bối rối tìm lời năn nỉ.

Câu 2:

Khung cửa sổ hai nhà vẫn lặng gió, để đó nhìn đây chải tóc soi gương. Đây nhìn đó khi gió lạnh đêm sương mà se lòng thắt dạ. Tạo hóa cho nỗi thầm thương sao chẳng dạy lời để mình không nói được. Chỉ hẹn tìm nhau cùng nhìn ra cây bưởi sau nhà. Ngày ngày, em vun xới để nó sai bông hương sắc đậm đà. Trang nhật ký rộng thênh thang, mấy lần em có viết, sao nét bút cứ ngập ngừng loang loáng chữ “yêu”. Đến ngày kia biết anh sẽ ra trận, em vội thêu mà lối mai đường kim. Nếu lúc chia xa khăn thêu còn dang dở, dành đợi khi về thêu trọn trái tim.

Anh là rừng, em là sơn nữ bên anh, cùng sống mãi những ngày tình thơ dại.

Để mai sau sơn nữ nàng ngã xuống. Anh là rừng xanh ôm mãi tấm thân ngà...

NHẠC

Hai người chia tay sao chẳng nói một câu
 Mà hương thầm vương vấn mãi người đi
 Hai người chia tay sao chẳng nói điều gì
 Mà hương thầm vương vấn mãi người đi...

Câu 6:

Người ơi nhắc đến chi kỷ niệm xưa khiến lòng tôi bùi ngùi.

Ngày biệt ly hai đứa đứng nhìn nhau anh cài càنه hoa tím.

Hoa xưa đây nhưng bóng dáng em đâu, dòng nhật ký
đã ghi nốt tâm tình, và đôi lúc nhớ nhau lưu bút còn
để lại chuyện buồn vui.

Dù không gặp nhau nhưng lòng ta vẫn nhớ anh ở
trong em, trong kỷ niệm đầu đời. Dù hoàn cảnh nào,
ai giết được ngày xanh – ngày xanh ấy còn ghi trong
lưu bút.

Thương nhau nét chữ chân tình

Đời không chia cách, chuyện mình ước mơ

LÒNG MẸ

Vọng cổ: LOAN THẢO

Tân nhạc: Y VÂN

Ca THANH TUẤN – PHƯỢNG LIÊN

NHẠC

NỮ : Lòng Mẹ bao la như biển Thái Bình rạt rào

NAM : Tình mẹ tha thiết như dòng suối hiền ngọt
ngào.

NỮ : Lời Mẹ êm ái như đồng lúa chiều rì rào.

NAM : Tiếng ru bên thềm trăng tà soi bóng Mẹ yêu.

NỮ : Lòng Mẹ thương con như vàng trăng tròn
mùa Thu.

NAM : Tình Mẹ yêu mến như làn gió đùa mặt hồ.

NỮ : Lời ru man mác êm như sáo diều dật dờ.

NAM : Nắng mưa sớm chiều vui cùng tiếng hát trẻ
thơ.

NỮ : Công Mẹ sanh con sánh bằng năm biển lớn,
chỉ có càn khôn kia không bờ không bến mới sánh
được với lòng Mẹ thương con vốn không tận...

VỌNG CỔ

1 – ... không cùng. Mẹ thương con từ lúc chưa lọt lòng.

NAM: Từ lúc mới tượng hình trong bụng Mẹ, Mẹ đã reo mừng khi con máy động lần đầu tiên.

NỮ: Từ đó, nhưng sau mỗi lần con đạp Mẹ thêm đau, Mẹ mừng thêm chút nữa. “Chắc là con trai”, vì con đạp con chòi, lăm khi Mẹ ngủ say rồi mà vẫn phải giật mình tỉnh giấc.

2 – Chín tháng cưu mang với mươi ngày lẻ, Mẹ đã sút chia cho con trẻ từng giọt máu trong người. Rồi một sáng chim ca, con của mẹ mở mắt chào đời.

NAM: Biển cả mênh mông một mình vượt sóng, Mẹ đã tới bờ với niềm hân diện thiêng liêng.

NỮ: Tâm hồn Mẹ vui buồn lẫn lộn triền miên lạ lùng khôn tả. Vui vì con mình sớm sơ ra đó, nhưng lại buồn vì khi rời bụng Mẹ có nghĩa là ấm lạnh sẽ riêng con.

NHẠC:

NAM : Thương con thao thức bao đêm trường

NỮ : Con đã yên giấc. Mẹ hiền vui sướng biết bao.
Thương con khuya sớm bao tháng ngày.
Lặn lội gieo neo nuôi con tới ngày lớn khôn.

NAM: Thương con mẹ hát câu êm đềm.

Ru lòng thơ ấu quản gì khi thức trắng đêm.

NỮ : Bao năm nước mắt như suối nguồn.

Chảy vào tim con mái tóc chót đành đẫm sương.

NAM:— Mẹ ơi! Mẹ ru con suốt cuộc đời của Mẹ. Từ chiếc võng thơ ngây lời ru êm ả đã theo chân con trẻ trên vạn nẻo sông...

VỌNG CỔ

5... hồn. Lúc còn thơ giọng ru và điệu võng đã dùu con vào giấc ngủ không ngờ. Nhưng đến ngày con khôn lớn, Mẹ chỉ ru con bằng ánh mắt bông sen. Con có lỗi lầm chăng? Mắt kia chỉ dùu dịu trách phiền. Con đáng thưởng? Mắt chỉ biểu lộ một niềm vui man mác. Ôi mẹ già tuổi hạc, mãi ru con đến bạc tóc ưu phiền.

6— Mẹ ơi! Nay con đã mòn gót lâng du, còn Mẹ già đã tám mươi niên kỷ, nhưng lời ru của Mẹ vẫn còn văng vẳng bên tai.

NỮ : “Ù... ơ... gió mùa thu, Mẹ ru con ngủ, năm canh chầy thức đủ về năm...”

NAM : Mẹ đã thức với con cho đến ngày tuổi xế.

NỮ : Bao nhiêu lần mắt kia mờ lệ chỉ vì thương cho con trẻ còn lận đận nơi góc biển ven trời.

NAM : Bao nhiêu lần con bất hiếu với mẹ rồi, nhưng bông sen vẫn giữ ánh hồng phơn phớt, vẫn tỏa một mùi hương rất ngọt như nụ cười của Đức Phật Như Lai.

ĐỪNG GỌI ANH BẰNG CHÚ

Tác giả: YÊN HÀ

LÝ ĐẤT GIỒNG

NAM : Trong buổi đầu ta vừa sơ giao

Nghe những lời ngọc vàng đổi trao

Cớ sao cô nỡ dành kêu

Kêu chi bằng tiếng chú

Cho tôi càng thêm chán đời

Mau già đi quá cô ơi

Bao giá tiền tiếng chào của cô

Quyết không, tôi quyết không màng

Bao nhiêu không cần trả giá

Để dừng, để dừng ai kêu

Kêu bằng tiếng chú chết duyên.

NỮ: Nè... chú ấy ơi... Tôi cũng muốn thay đổi xưng hô
cho buổi sơ giao thêm ngọt ngào hương vị. Nhưng
không hiểu sao muốn gọi anh bằng anh thì lòng e
ngại, miệng môi chưa quen nên dành gọi đại bằng
chú...

VỌNG CỔ

1. ... cho rồi...

NAM: Gọi chú làm chi, sao cô chẳng ngượng lời
Vì tôi với cô chỉ hơn kém nhau đâu bao nhiêu tuổi
Cô nỡ dạ gọi chú như cha(—)

NỮ: Nếu không bằng lòng thì xin chú hãy bỏ qua,
thật ra tôi cũng không biết phải gọi thế nào. Chưa
quen không biết tuổi tác ra sao, bởi có kẻ muốn gọi
bằng anh, còn người lại thích kêu bằng chú.

NAM: 2... Cô ơi, tôi với cô chỉ là người dung nước lã,
gặp gỡ nhau đây rồi đôi ngả đôi đường.

NỮ: Nếu vậy thì xin chú đừng buồn. Vì không phải
chỉ nơi này mà ở đâu cũng vậy, tiếng chào hỏi ban
đầu là gọi chú thưa ông(—).

NAM: Thú thật với cô không phải được kêu bằng anh
thì tôi mập béo gì thêm hay có dụng ý chi khác nữa.
Nhưng ở đời người ta thường nói: Lời nói không mất
tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau.

NỮ: Nếu hổng thích kêu bằng chú thì tôi gọi bằng
bác, chịu hôn.

NAM: Trời ơi...

KHÓC HOÀNG THIÊN

Nếu như cô... dành tâm ở ác
Nỡ kêu tôi bằng bác
Thì hãy cho mượn bộ râu

Để mặt tôi thêm già
Như nghệ sĩ cải lương
Mỗi khi cần phải hóa trang.

NỮ: (ca) Vậy chớ biết gọi bằng chi cho tiện
Kêu bằng chú thì cũng không cho
Gọi bác thì chẳng bằng lòng
Thôi thì... gọi đại bằng anh
Nghề của chúng em là chiêu chuộng khách hàng
Nên bây giờ ráng tập cho quen.

NAM: Cô ơi, tôi biết cô cũng như trăm ngàn cô tiếp viên của ngành ăn uống, muốn được vui lòng khách đến, đẹp dạ khách đi, thì các cô phải đón khách như đón mùa xuân, rước khách như rước người thân từ lâu không gặp. Chớ chẳng lập dập đôi co cho ngồi hít bụi, hoặc ngóng cổ ngồi trông như thuyền mong gặp bến, như thuở còn thơ ta ngóng đợi...

VỌNG CỔ

5... xuân về...

NỮ: Chắc anh cũng hiểu cho em, gấp khó trăm bề
Cái nghề bán buôn là làm đâu trăm họ, phục vụ khách hàng
như chiêu chuộng mẹ cha(–)

NAM: Muốn vừa lòng kẻ lạ người xa, tiếng khen luôn
nở hoa cho ngành ăn uống, thì các cô phải lẹ làng
mau mắn, không để réo kêu như ai trên bến gọi đò.

LÝ ĐẤT GIỒNG

NAM : Trong buổi đầu ta vừa sơ giao
Nghe những lời ngọc vàng đổi trao
Cớ sao cô nỡ dành kêu
Kêu chi tiếng chú
Cho tôi càng thêm chán đời
Nghe già đi quá cô ơi.

NỮ : Thôi... Chớ buồn chớ hờn trách em
Từ nay em sẽ thay lời
Không kêu ai bằng chú nữa
Cho đời cho đời thêm duyên.
Vậy mà anh có chịu hôn.

NAM: 6... Cô em ơi, có gì đâu mà phải đòi trả giá,
phải chi cô chịu sớm hơn, thì tôi đã chịu lâu rồi(—).

NỮ: Dẫu sao thì em cũng cảm ơn anh đã góp ý dựng
xây cho nghề làm dâu trăm họ. Từ nay em sẽ không
gọi ai bằng chú mà rất sẵn sàng gọi chú bằng anh.

oOo

THÀNH PHỐ BUỒN

NHẠC

Nam: Thành phố nào nhớ không em, nơi chúng mình tìm phút êm đềm. Thành phố nào vừa đi đã mởi, người lừa thưa chìm dưới sương mù, chiều dang tay nghe nắng chan hòa, nắng hôn nhẹ làm hồng môi em, mắt em buồn trong sương chiều anh thấy đẹp hơn.

Một sáng nào nhớ không em, ngày chủ nhật ngày của riêng mình.

Nữ: Thành phố buồn nằm nghe khói tỏa, đường quanh co quên gốc thông già. Quỳ bên nhau trong góc giáo đường, tiếng kinh cầu đẹp mộng yêu thương, Chúa thương tình sẽ cho mình mãi mãi gần nhau.

VỌNG CỔ

(1) Nam: Thành phố buồn mù sương chìm khuất đường quanh co thông già xơ xác lá, gió lạnh miền xa quện tóc em... sâu. Tay trong tay nhìn nắng lưng đồi. Gió chiều thổi từng làn tóc rối, có nghe lạnh nhiều không hối người yêu.

Nữ: Từng giọt nắng vỡ tan trên cành lá, nghe xôn xao ngàn hoa nắng rơi rơi.

Nam: Nhìn chiều lên trong anh mắt em tôi, nắng hôn nhẹ lên môi hoa nắng cài lên tóc.

(2) **Nữ:** (Giọng nhạc) Một sáng nào nhớ không anh, ngày chủ nhật ngày của... (vọng cổ) riêng mình. Thành phố buồn nằm nghe khói tỏa, người lưa thưa. Quỳ bên nhau trong góc đường chắp tay nguyện cầu cho hai đứa mình mãi mãi được gần nhau;

Nam: Tiếng chuông buồn như vọng lại từ xa, em ngược nhìn ánh mắt lung linh màu sương khói.

Nữ: Tựa vào nhau em khẽ nói: "Sợ tình mình rồi như sương khói dần tan".

(Nhạc hòa tấu trong âm thanh cơn gió lốc)

Nam: Rồi từ đó, vì cách xa duyên tình thêm nhạt nhòa. Rồi từ đó, chốn phong ba em làm dâu nhà người. Âm thầm anh tiếc thương đời.

Nữ: Đau buồn em khóc chia phôi. Anh về ôm lấy kỷ niệm tìm vui.

VỌNG CỔ

(5) **Nam:** Rồi một ngày kia chuông giáo đường ngân vang trong gió, thành phố buồn nằm nghe khói tỏa, người lưa thưa chìm dưới sương... mù. Nghe đâu đây vang vọng tiếng kinh cầu. Con đường xưa rưng rưng màu hoa nắng, mình mất nhau rồi phố cũ cũng buồn tênh.

Nữ: Nghe như gió thở than niềm ly biệt, hàng thông

già xõa tóc chia phôi, em buồn em khóc tình dang dở,
anh âm thầm thương tiếc mong không thành.

(6) **Nữ:** Rồi từ đó hai đứa mình cách xa, rồi năm tháng nhạt nhòa. Chốn phong ba em về vui duyên mới, anh âm thầm gom góp kỷ niệm để tìm vui.

Nam: Không có em, anh đi trên đường cũ, tìm lại màu hoa nắng ngày xưa.

Nữ: Con đường ngày xưa thông già reo trong gió. Giờ không em sỏi đá cũng u buồn. Tóc dài cài hoa cưới thay hoa nắng. Em bước theo chồng giữa khói sương.

Em chìm khói pháo vu qui

Phố buồn chìm dưới sương chiều lạnh băng.

BÀI CA KHÔNG QUÊN

NHẠC

Có một bài ca không bao giờ quên
Là lời đất nước tôi chẳng phút bình yên
Có một bài ca không bao giờ quên
Là lời mẹ ru con đêm đêm
Bài ca tôi không quên, tôi không quên...
Tháng ngày vất vả
Bài ca tôi không quên, tôi không quên...
Gót mòn hành quân hối hả
Làm bạn cùng trăng và ôm súng ngắm sao khuya
Nhưng giờ đây có giây phút bình yên sao tôi quên
Có giây phút bình yên sao tôi quên, sao tôi quên
Bài ca tôi đã hát, bài ca tôi đã hát với quê hương
Với bạn bè, với cả cuộc đời, tôi không thể nào quên...

VỌNG CỔ

Câu 1.

Tôi xin hát bài ca từ sâu thẳm trong tim nồng cháy
với quê hương một dãy nối liền Nam Bắc để cùng ai

trỗi lên khúc hát thanh... bình. Vẫn mãi trong tôi bao kỷ niệm đời mình... Dù rừng khuya sương rơi, thịt da lạnh buốt, bước quân hành vẫn dần dập dặm trường xa.(-)

Xuồng ai lướt nhanh trên mặt nước mênh mông, pháo giặc nổ mái dầm vẫn khuấy đều dưới vầng trăng sáng. Giọng hát cô giao liên hòa theo làn gió thoảng, mang hương ấm cho đời không nhạt phai theo năm tháng.

Câu 2.

Núi rừng ơi! Có nhớ chăng chiếc võng đu đưa lời chưa thố lộ, vội vã chia tay mỗi kẻ một phương trời... Hẹn buổi trùng hoan giữa thành phố tên Người... Nhưng có biết đâu không bao giờ gặp nữa, để nhung nhớ dâng tràn phố vắng bóng hình ai.(-) Bao bạn bè, bao đồng đội hôm nay, trong ngắn lẻ mừng long lanh bóng hình người đã mất. Bình minh lên rồi tương lai rạng rỡ, sao vẫn nhớ hoài, tôi không thể nào quên.

NHẠC

Có một bài ca không bao giờ quên
 Là mẹ dõi bước con bạc tóc thời gian
 Có một bài ca không bao giờ quên
 Là rừng lạnh sương đêm trăng sao
 Bài ca tôi không quên, tôi không quên...
 Những người đã ngã
 Bài ca tôi không quên, tôi không quên...
 Gởi trọn đời cho tất cả

Là đồng đội tôi còn ôm súng giữ biên cương
Nhưng giờ đây, có giây phút bình yên sao tôi quên
Có giây phút bình yên sao tôi quên, sao tôi quên
Bài ca tôi đã hát, bài ca tôi đã hát với em yêu
Với đồng đội, với tất cả lòng mình, tôi không thể nào
quên. Tôi không thể nào quên...

VỌNG CỔ

Câu 5.

Bước hành quân tôi vượt qua đèo cao, sông sâu, núi thăm, mang lời ru nồng ấm của mẹ hiền yêu dấu dõi theo con mà tóc đã phai... màu. Lời của núi sông luôn tha thiết ngọt ngào... Những khi cua đá, chuối rừng thay cơm cháo, nằm sương gối gió vẫn hy vọng mùa xuân.(-) Giờ đây còn bao người ôm súng giữ biên cương, giữ bình yên cho bao người hôm qua ngã xuống. Sao ai vội quên đi giọt lệ mẹ già chưa cạn, chỉ tính toán cho hạnh phúc của riêng mình.

Câu 6.

Đường còn dài, còn lăm nỗi gian truân, đất nước gọi ta tiến lên vào trận mới. Phía trời đông bình minh rực sáng rộng mở, tất cả đang xôn xao vãy mồi ta đó. Đồng đội của tôi ơi, đừng vì chút riêng tư mà chối bỏ, non nước còn đây bài ca năm mấy chưa phai mồi.

Bài ca từ trái tim hồng đã hát, khúc hát vang lừng sâu thăm xanh trong. Giờ đây có cuộc sống bình yên, tôi xin hát mãi, bài ca không quên.

CÔ HÀNG XÓM

Tác giả: Thanh Vũ

Nam: (ca nhạc)

Nhà nàng ở cạnh nhà tôi
 Cách nhau cái giậu mồng tơi xanh rờn
 Hai người sống giữa cô đơn
 Nàng như cũng có nỗi buồn giống tôi
 Giá đúng có giậu mồng tơi
 Thế nào tôi cũng sang chơi thăm nàng

VỌNG CỔ

Nữ : (1) Lòng chưa hiểu lòng vì sao tôi thờ thẫn, chỉ có giậu mồng tơi mà ngày đêm ra vào đứng ngó. Đêm từng chiếc lá bay bay biết bày giải cùng ai chuyện của riêng... mình.

Ôi, nói sao đây hai chữ duyên tình... Nó ẩn nhờ trong ta chập chờn không rõ được.

Nam: Phải chăng tôi đã yêu nàng mà lòng lại nói là không. Bởi mỗi tình đầu gặp dang dở trái ngang.

Nữ : Lòng như tro tàn thân lạnh, cay đắng nếm nhiều nên sợ trái xanh, vị ngọt cuộc đời gặp tôi sao lẩn tránh...

(2) Mình tự nhủ mình là vậy, nhưng nay lòng có gì

như thể nhớ mong, nhớ con bướm trăng nhớ mông lung tơ vàng...

Nam: Cô đơn buồn lại thêm buồn... Ngoài kia mưa dầm vẫn rơi rả rích, mà tơ hồng nàng chẳng cất vào trong, mấy hôm liền chẳng thấy nàng đâu, bao nỗi ngại lo cho thêm day dứt.

Nữ: Đêm trăng đêm viễn vông suy tưởng, rồi giận hờn cho con bướm chẳng sang chơi...

CA NHẠC

Nam: Tôi chiêm bao giấc nhẹ nhàng

Có con bướm trăng thường sang nhà nàng

Bướm ơi bướm hãy vào đây

Cho tôi hỏi nhỏ câu này chút thôi.

Chả bao giờ thấy nàng cười

Khi hay ta ước ra ngoài mái hiên

Nữ :Mắt nàng đăm đắm trông lên

Thương con bướm trăng về bên ấy rồi.

VỌNG CỔ

Nam: (5) Ngước mắt nhìn trăng, trăng buồn rơi kẽ lá. Gió đêm đông làm lạnh tâm... hồn.

Sợi tơ vàng long lanh kiếp con tằm... mong manh lo trả nợ cho đời.

Tấm lòng tôi suốt đời nàng đâu rõ, kẻ âm thầm một người vĩnh viễn ra đi.

Nữ : Bao ân tình chứa đầy trong giậu mồng tơi, đội nắng đội mưa của trời già nghiệt ngã.

Nam: Tiếng dế nỉ non giữa đêm trường gọi bạn, tôi nghe giọt lệ tình yêu thấm mặn môi mình...

Nữ : Hôm nay mưa đổ sụt sùi. Tơ không hồng nữa bướm lượn thôi sang.

Nam: Bên hiên chẳng thấy bóng nàng. Rưng rưng tôi gục xuống bàn rưng rưng.

VỌNG CỔ

(6) Hỡi ôi! Bướm trắng tơ vàng.

Màu vàng mà chịu tang nàng đi thôi.

Đêm đêm nàng đã chết rồi.

Nghẹn ngào tôi khóc quá tôi yêu nàng.

Nữ: Hồn trinh còn ở trần gian.

Nhập vào bướm trắng mà sang bên này.

Cho tôi kề cận đêm ngày.

Vuốt ve tâm sự tràn đầy niềm thương.

oOo

ĐOẠN CUỐI TÌNH YÊU

CA NHẠC

Nam: Còn khóc chi em thôi buồn chi em

Dù có thương đau mình cũng xa rồi

Ngày nao ta mơ chung đôi

Ngờ đâu ta chia hai nơi

Vui buồn ai biết trong đời

Nữ : Đừng trách nghe anh xin hiểu cho em

Tình trái ngang nên đành lỡ duyên tình

Thì thôi, anh quên anh quên

Chuyện xưa cho anh cho em

Để một người theo dấu đời

VỌNG CỔ

Nam:(1) Hãy nói đi em còn khóc làm chi nữa, có nhớ
có thương, còn buồn còn khổ, tình cũng đôi nơi mình
cách xa... rồi. Em sẽ theo ai về một phương trời, để
lại phương này một người đau xót, đếm bước độc hành
như lúc chung đôi, tình thăm nồng phút chốc hóa xa
xôi, đang gần gũi bỗng dung thành ngăn cách. Nhìn

bóng em khuất dần nẻo đường xa, trên chuyến xe hoa
chở sâu thương nhớ.

Nữ:(2) Anh ơi, hãy hiểu cho em mà đừng hờn trách,
hãy cố gắng quên mà vui trọn đêm này, để tình có
dang dở, kỷ niệm cũng no đầy. Rồi mai đây hai phương
trời cách biệt, chuyện ân tình hãy cố mà quên. Dẫu
biết rằng tình đâu là mộng đẹp, dù không thành cũng
đâu dễ lãng quên. Nhưng thôi, còn nhớ mà làm chi
nữa, chỉ thêm buồn thêm khổ mà thôi.

CA NHẠC

Nam: Mai mãi cách xa nhau rồi, quyến luyến phút
giây không rời.

Nữ : Nghẹn ngào sao nói không nên lời. Đọa đày
hai đứa hai phương trời, thà đừng biết nhau
thì thôi.

VỌNG CỔ

Nam:(5) Em gởi cho anh những chồng thư cũ, trả
cho nhau những lời hò hẹn, tình nghĩa ngày xưa chỉ
còn là kỷ niệm phai nhòa... Chỉ có mình tôi thương
tiếc mộng ban đầu. Bằng khuông giờ từng trang giấy
mỏng, dòng lệ nào hoen ố những dòng thơ:

Tôi biết ngày mai em lấy chồng
Ba năm thề hẹn cũng bằng không
Tập thư ngày trước xin trao lại
Để kẽ sang ngang khỏi bận lòng

Nam: Em gởi trả lại anh những tờ thư cũ, vì em sợ rằng không quên anh, em sẽ là người vợ thiếu thủy chung, sống bên chồng mà nhớ thương tình cũ. Tình đã phai phôi mỗi người một ngả thì em giữ làm gì những kỷ vật tình yêu. Xin gởi cho anh tất cả, hãy xem như ta đã phụ nhau rồi.

THƠ

Anh hỡi mai này mình cách biệt
Đường đời đôi kẻ một hướng đi
Thôi còn thương tiếc mà chi
Hãy quên tình cũ mà đi theo chồng

NHẠC

Nữ : Giờ những thư xưa xin trả cho anh
Trời đã phân chia tình nghĩa không thành
Nam: Đường em, em đi em đi
Nữ : Đường anh, anh đi anh đi
Kỷ niệm vùi theo tháng ngày...

oOo

NGÀY BUỒN

Vọng cổ: THẾ CHÂU
VŨ LINH – TÀI LINH ca

NHẠC

- NỮ :** Còn gì nữa đâu mà khóc với sầu.
 Còn gì nữa đâu là thương với nhớ.
 Thôi hết rồi, thôi hết rồi.
 Ta xa nhau rồi, còn gì đâu nữa mà mong.
- NAM :** Một mùa ái ân mình vui mấy lần.
 Giờ thì đớn đau trọn một số kiếp.
 Em nói gì? Em hứa gì? Em ước gì.
 Ôi! Bao nhiêu lời mặn nồng này gởi về đâu.

VỌNG CỔ

- NỮ :** Trách nữa đi anh! Những lời hờn trách hôm nay em xin được xem như thay lời từ tạ. Hãy trao hết cho em mang theo khi đặt chân lên xe cưới để theo...
1... chồng. Sóng lệ dâng mi đời vỡ mộng tương phùng.

NAM: Biết phải làm sao? Lá dẫu còn thương cành cũ,
vẫn phải đau lòng héo rụng lúc sang thu.

NỮ : Đừng nhìn em bằng đôi mắt buồn kỷ niệm,
thuở đôi mình vừa chớm dậy thương yêu. Cầm tay
nhau nồng ấm biết bao nhiêu, khi thê ước mơ ngày
chung bóng.

NAM : Đời đã chia đường em với anh
Em về làm vợ chẳng chung tình
Cầm tay sao nghẹn lời đưa tiễn
Em đã đi rồi... ai tiễn anh?

NỮ : 2. Em về làm vợ người ta bằng cõi lòng lịm
chết, tiễn nhau chi lưu luyến chỉ thêm buồn. Bịn rịn
bao nhiêu rồi đến lúc cũng chia đường.

NAM : Khoác áo cưới em là người vong phụ, không
phụ anh thì cũng phụ người ta.

NỮ : Nói làm sao cho hết nỗi xót xa, bắt đầu làm
vợ em bắt đầu thất tiết. Dẫu nhớ cũng phải quên thôi
đành vĩnh biệt. Sóng chẳng trọn tình cũng trọn đạo
với người ta.

NHẠC

NAM : Em ơi! Tìm đâu ngày xưa
Ngày em chưa biết gì
Lệ sâu chưa ướt hoen mi.

Đôi ta cùng mơ ngày sau

Mình chẳng mong sang giàu.

Chỉ cần hai đứa yêu nhau.

NỮ : Giờ thì cũng yêu mà yêu với chồng.
Mộng lòng chết theo rượu hồng pháo cưới.

Thôi hết rồi! Em đã về vui với người.

Xa nhau muôn đời, buồn này giãm nát hồn
tôi.

VỌNG CỔ

NAM : 5. Thôi thế là xong! Trời đã bắt đôi mình nát
lòng chia biệt, đâu có nhớ hay quên đời cũng chẳng
vui... gì.

Em khoác áo vu quy là đôi ta dành lối hẹn thề.

NỮ: Mơ ước mong mạnh được bên nhau trọn kiếp, đã
hết rồi ngày tháng đã chia xa. Vừa bước chân lên
chiếc xe hoa là sóng biển đã bắt đầu ngăn cách.

NAM : Anh dõi mộng theo vầng bụi lốc, mà tâm tư
nghe như tan vụn âm thầm.

NỮ : 6. Em lên xe cưới để theo chồng, xác pháo
năm im dưới bước chân, em tưởng lòng em đang vỡ
vụn, già từ kỷ niệm em sang sông.

NAM: Còn gì để gởi trao nhau trong giờ tương biệt.

Tâm tư tơi bời mắt lệ đong đầy ngàn vạn lời thương
nhớ buổi chia phôi. Thôi hết rồi em đã thật sự xa tôi.
Ngày tháng 'tới còn gì mong đợi nữa. Tiếng pháo vu
quy bắt đầu rền rĩ nổ, anh ngơ ngẩn trông theo em
sánh bước bên chồng.

NỮ : Chia tay rẽ lối tương phùng
Xe lăn từng lúc bụi hồng càng xa.

NAM : Em về làm vợ người ta
Còn anh hiu quạnh bên bờ sông Tương.

BÀI CA YỌNG CỔ HAY

— 28 —

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

Chịu trách nhiệm xuất bản

Giám đốc Võ Văn Dáng

Tổng biên tập Nguyễn Đức Hùng

Biên tập

Trầm My

Trình bày

Mai Thảo

Bìa

Huy Tiến

Theo dõi in

Ngọc Ngạn

In 1.000 cuốn, khổ 13x19 cm, tại XN In Tân Bình

Giấy TNKHĐT số: 383/1644/XB-QLXB ngày 29-11-2001.

Quyết định xuất bản số: 41/QĐXB. Nhà xuất bản Đà Nẵng cấp ngày 17/01/2003.

In xong và nộp lưu chiểu tháng 4 năm 2003

Tuyển tập

NHỮNG BÀI CA VỌNG CÓ HAY

